

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **A. Ch.**
místem podnikání Služetín 22, Teplá
zastoupen JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem
sídlem Nádražní náměstí 299, Mariánské Lázně,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2016, č.j. KUZL 75270/2016, sp. zn.
KUSP
75270/2016/DOP/Ko,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 14.12.2016, č.j. KUZL 75270/2016, sp. zn. KUSP 75270/2016/DOP/Ko, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Pavla Záliše, advokáta, sídlem Nádražní náměstí 299, Mariánské Lázně, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2016, č.j. KUZL 75270/2016, sp.zn. KUSP 75270/2016/DOP/Ko, kterým v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního, ze dne 7.10.2016, č.j. OS-D/1977/7/15/Mik, tak, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a to tím, že dne 14.4.2015 v 15:37 hodin na silnici I/50 v katastrálním území Starý Hrozenkov na 101,45. km při vstupu do České republiky provozoval při přepravě nápojů jízdní soupravu složenou ze silničního vozidla tovární značky DAF RZ „X“ a přípojného vozidla RZ „X“, která při kontrolním vážení překročila maximálně přípustnou okamžitou hmotnost silničního vozidla RZ „X“ nejméně o 0,63 t, tj. 3,51 %. Tímto jízdní souprava provozovaná žalobcem překročila limitní hodnoty stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, který provádí vyhláška Ministerstva dopravy č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“), která v § 37 odst. 2 písm. a) stanoví, že největší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí u motorových vozidel se dvěma nápravami překročit 18 t. Za porušení uvedené povinnosti byla žalobci v souladu s § 42b odst. 6 písm. a) a § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 7000 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně uvádí, že považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, neboť žalovaný nezohlednil toleranci podle § 38 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. ve zjištěné hmotnosti vozidla, přičemž v době vážení byl na vozidle nános bláta. Vážní list č. 316283/2015 ze dne 14.4.2015, ze kterého vyplývá, že vozidlo nebylo znečištěno, žalobce nepovažuje za relevantní důkaz.
3. Doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla trpí vážnými nedostatky, neboť na něm chybí vyjádření řidiče ve smyslu § 51b odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 104/1997 Sb.“), což je požadavek zaručující právo obviněného se hájit, příp. namítat nesprávný postup. Právě s ohledem na tento zcela zásadní nedostatek nemohou být skutečnosti uvedené v dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla a vážním lístku č. 316283/2015 brány automaticky za prokázané, jelikož žalobce svým podpisem na tomto dokladu pouze souhlasil s tím, že byl seznámen s obsahem dokladu a že jej převzal.

4. Dále žalobce namítá, že žalovaný nehodnotil jako rovnocenný s vážným listem ze dne 14.4.2015 doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení a vážní lístek č. 00024/2015 ze dne 15.4.2015 z vážního stanoviště na Pražském okruhu 2,0. km směr D1, podle něhož v době vážení nebylo zjištěno žádné přetížení. Toto vážení nechal žalobce uskutečnit z vlastní iniciativy. Dle názoru žalobce tak žalovaný pochybil, pokud tímto dokladem nedokazoval. Stejného pochybení se dopustil, pokud neprovedl důkaz fotodokumentací, dokladem z čerpací stanice ONO a výsledkem svědka, aniž by to dostatečně odůvodnil.
5. Dle žalobce byla také nesprávně odečtena relativní chyba vážení, neboť z dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla vyplývá, že tato tolerance činí 2 % na nápravy a skupiny náprav a 1 % na celkovou hmotnost. Kdyby tímto způsobem správní orgán postupoval, musel by dojít k logickému závěru, že vozidlo nebylo přetíženo, jelikož zjištěná míra přetížení byla pouze 3,51 %. Současně žalobce uvedl své pochybnosti o přesnosti měřicího zařízení ve Starém Hrozenkově, jelikož podle jeho názoru dochází ke značným odchylkám vážení, a to zejména z toho důvodu, že podklad váhy je nerovný a sklon na měřicím místě je příliš velký.
6. Konečně žalobce vznesl námitku prekluze, neboť z § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích jasně vyplývá, že se vztahuje výhradně na právnické osoby, což žalobce není.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Pokud jde o námitky žalobce směřující proti obsahu dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla a vážního listu č. 316283/2015 ze dne 14.4.2015, konkrétně údajů o tom, že vozidlo nebylo znečištěno ve smyslu § 38 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb., a proti jeho náležitostem, konkrétně absenci vyjádření řidiče ve smyslu § 51b odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 104/1997 Sb., zdejší soud mu nemůže dát zapravdu.
12. Jak je z vážního listu patrné, byl řidičem po provedení nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla podepsán, což žalobce sám uvádí. Podpisem na vážním listu řidič stvrzuje, že se seznámil s obsahem vážního listu a že jej převzal. Seznámením je přitom nutné rozumět, že řidič ví, co je obsahem vážního listu, a že s jeho obsahem souhlasí. Pokud

s obsahem řidič nesouhlasí, má možnost své výhrady ve vážném listu uvést, k čemuž slouží připravená kolonka „Vyjádření řidiče k obsahu dokladu“. Pokud tak řidič neučiní a vážný list jen podepíše, znamená to, že vůči jeho obsahu nemá žádné námitky. Na nevyplnění této kolonky tak nelze nahlížet jako na absenci náležitosti dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení ve smyslu § 51b odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 104/1997 Sb. Nelze tedy dát žalobci zapravdu ani ohledně nánosu bláta na vozidle, neboť z vážného listu se podává opak (tedy že vozidlo v době kontrolního vážení znečištěno nebylo) a řidič tuto skutečnost namísto nerozporoval, ačkoli tak ve vážném listu učinit mohl. Poprvé tuto námitku uplatnil žalobce až v rámci správního řízení, a to pouze v obecné rovině, navíc aniž by k tomu navrhoval jakýkoliv důkaz.

13. Žalobce dále namítá, že žalovaný rovnocenně s vážným listem č. 316283/2015 nehodnotil i vážný list č. 00024/2015 ze dne 15.4.2015, který žalobce doložil, aby zpochybnil výsledky měření obsažené ve vážném listu č. 316283/2015. V souvislosti s doloženým vážným listem č. 00024/2015 žalobce dále navrhl k dokazování fotodokumentaci z kontrolního vážení ze dne 15.4.2015, doklad z čerpací stanice ONO ze dne 14.4.2015, z 18:34 hod. (tj. téměř 3 hodiny po napadeném kontrolním vážení), a výslech vrchního inspektora nrap. P. Š., který kontrolní vážení dne 15.4.2015 prováděl.
14. Ve vztahu k uvedenému okruhu námitek soud dává zapravdu žalovanému, který uvedl, že předložený vážný list č. 00024/2015 ze dne 15.4.2015 s kontrolním vážením ze dne 14.4.2015, na základě kterého byl vydán vážný list č. 316283/2015, nesouvisí a je pro posouzení této věci irelevantní, a to s ohledem na časový interval mezi oběma váženími v délce téměř 21 hodin a skutečnost, že žalobce toliko tvrdil zaplombování nákladu po tomto časovém intervalu, aniž by svá tvrzení jakkoliv prokázal. Pokud byl tedy pro řízení irelevantní vážný list č. 00024/2015 ze dne 15.4.2015, pak nelze žalovanému nic vytýkat, jestliže odmítl provést uvedené žalobcem navrhované důkazy, které s tímto kontrolním vážením souvisely a které nemají ve vztahu k přezkoumávanému kontrolnímu vážení žádnou vypovídací hodnotu. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by žalovaný navržené důkazy neprovedl bez dostatečného odůvodnění. Důvody neprovedení tohoto dokazování se totiž žalovaný relativně podrobně zabýval na stranách 6 a 8 napadeného rozhodnutí.
15. Žalobce dále namítal, že mu pokuta nemohla být uložena s ohledem na § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Ani tu však zdejší soud nedává žalobci zapravdu.
16. Podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích účinného v době spáchání správního deliktu zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 43 odst. 5 citovaného zákona na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.
17. Žalobce se správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích dopustil dne 14.4.2015, přičemž správní řízení o něm bylo zahájeno příkazem ze dne 29.8.2016, č.j. OS-D/1977/4/15/Mik, který byl žalobci doručen dne 2.9.2016. Prekluzivní lhůta podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích tak byla zachována. S ohledem na výše citovaný § 43 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích mohla být uložena pokuta i žalobci jako podnikající fyzické osobě.
18. Vzhledem k povinnosti zdejšího soudu v posuzované věci přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu

posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2016, č.j. 5 As 104/2013-46), soud nepřehlédl, že dne 1.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nový přestupkový zákon tedy na posouzení zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt v nyní posuzované věci nic nemění.

19. Žalobce dále namítá nepřesnost měřicího zařízení z důvodu nerovného podkladu váhy a příliš velkého sklonu. Použitým měřidlem byla v daném případě stacionární nepřenosná váha zabudovaná v přídavném pruhu vozovky. Český metrologický institut dne 6.11.2014 potvrdil, že toto měřidlo má vlastnosti požadované § 9 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a § 6 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření. Doba platnosti ověření v souladu s bodem 2.1.3 písm. b) vyhlášky č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, činí 1 rok. V daném případě tedy potvrzení ze dne 6.11.2014 platilo do 6.11.2015. Pokud tedy kontrolní vážení proběhlo na ověřeném měřicím zařízení a žalobce neuvedl a ani nepředložil nic konkrétního, co by vlastnosti měřicího zařízení zpochybňovalo, nemůže soud přisvědčit jeho námitce o nepřesnosti měřicího zařízení.
20. Žalobce dále zpochybňoval postup správního orgánu, který podle jeho názoru při kontrolním vážení pochybil, pokud neodečetl relativní chybu měřidla na nápravu a skupiny náprav.
21. Ve vážním dokladu č. 316283/2015 je uvedeno, že „[v]e vyhodnocení je odečtena relativní chyba měřidla (1 % na celkovou hmotnost a 2 % na nápravy a skupiny náprav)“. Z vážního dokladu (z části „vyhodnocení“) je patrné, že kontrolním vážením byla zjištěna okamžitá hmotnost soupravy 38,92 t (povolená hmotnost činí 48 t), přičemž hmotnost návěsu činila 20,10 t a hmotnost vozidla 18,82 t (povolená hmotnost činí 18 t). Z vážního lístku dále vyplývá, že z hmotnosti vozidla byla následně odečtena relativní chyba měřidla ve výši 1 % hmotnosti, čímž bylo vypočteno překročení povolené hmotnosti nejméně o 0,63 t, tj. 3,51 %. Z vážního listu však není zřejmé, zda byla odečtena i relativní chyba měřidla 2 % na nápravy a skupiny náprav, přičemž právě to žalobce v žalobě i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal. Žalovaný však k této odvolací námitce, resp. k objasnění způsobu vážení a výpočtu přetížení, uvedl pouze obecné informace o relativní chybě vážení a třídách přesnosti. Konkrétně k posuzovanému měření uvedl, že „[z] dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla RZ „X“ je zřejmé, že došlo k přetížení tohoto vozidla, tj. byla překročena maximálně přípustná okamžitá hmotnost vozidla, což je ověřovaný údaj se stanovenou třídou přesnosti 1, tedy od skutečně zjištěné hmotnosti na váze bylo odečteno 1 % jako povolená chyba, přetížení tedy po odečtu činilo 0,63 t, tj. 3,51 %“. Tím však žalovaný srozumitelně neobjasnil, jak dospěl ke konečnému výsledku o přetížení vozidla nejméně o 0,63 t, zejména zda byla relativní chyba měřidla na nápravy a skupiny náprav odečtena v souladu s údajem uvedeným ve vážním listu či nebyla a z jakého

důvodu. Žalovaný tak dostatečně nevypořádal tuto odvolací námitku žalobce (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2006, č.j. 2 As 37/2006-63).

22. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný řádně nezabýval odvolací námitkou, že nebyla odečtena relativní chyba měřidla na nápravu a skupiny náprav. Posouzení této námitky přitom může mít vliv na samotný výsledek nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla, a tedy i na závěr o tom, zda bylo vozidlo přetíženo či nikoliv. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Na žalovaném pak bude, aby posoudil nezbytnost zrušení rozhodnutí prvostupňového.

V. Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif).
25. Požadoval-li žalobce náhradu nákladů za úkony učiněné advokátem ve správním řízení, nemohl mu soud vyhovět, neboť podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má právo na náhradu toliko těch nákladů, které vynaložil v řízení před soudem. Soud tak nemůže žalovanému uložit, aby zaplatil žalobci i ty náklady, které mu vznikly v řízení před správním orgánem.
26. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma zaplacených soudních poplatků) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. listopadu 2018

David Raus v.r.
předseda senátu